



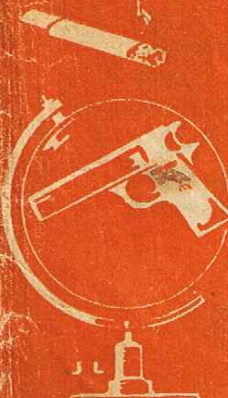
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Professor Shirley

2033



NEDERLAND : 35 Cr.

BELGIE : 5 Fr

Verschijnt om de 14 dagen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

PROFESSOR SHIRLEY

HOOFDSTUK I.

EEN AARDIG HANDELTJE

Tussen de Brooklynbrug en de Manhattanbrug, ongeveer in het juiste midden, loopt de Catherine Street op de geweldige kade uit, tegenover Pier nr 27. Het is een van de breedste straten van die zeer drukke, levendige buurt, vol gepropt met torenhoge huizen, kantoorgebouwen, reusachtige bioscopen en theaters als paleizen.

Een van de eerste dwarsstraten, van de rivier af gerekend, heet Water Street en op de hoek van de twee genoemde straten bevindt zich een hotel en het is duidelijk, dat in de bar van dat hotel heel andere dingen gedronken worden, dan de naam van de straat zou aanduiden.

Het hotel staat overigens niet in een heel goede reuk. Het is voorts niet te vergelijken met een van die monster-

achtige grote Karavanserais van de moderne tijd met tweeduizend bedden en even zoveel badkuipen. Het is een vrij laag huis, van slechts vijf verdiepingen, dat wil zeggen, een krotje, wanneer men het vergeleek met de geweldige gebouwen, die het omringden.

Er waren dan ook niet meer dan zestig logeerkamers en de eigenaar, mijnheer Kid Flower, scheen er zich volstrekt niet veel van aan te trekken, of die kamers bezet waren of niet. In hoofdzaak scheen zijn verdienste te schuilen ergens op 't gelijkvloers, dat hij maar hoogstzelden verliet.

Het werk in hogere sferen liet hij geheel over aan de vertrouwde handen van een soort adjudant, die de naam Jeff Scuttle droeg.

Kid's gebied strekte zich ook uit on-

der het aangrenzende huis en dat was wel nodig, want de heer Flower, blijkbaar een ondernemend man, had daar niet alleen een danszaal, maar ook een « intiem bioscoopje », een kunstijbaan, een bar en verder nog enkele zalen, waarvan het doel niet zeer duidelijk was, tenminste niet voor 1 uur in de nacht. Het waren eenvoudige speelzalen.

Een paar malen had de politie een inval gedaan, zonder het geringste resultaat. Er was geen enkele speelkaart gevonden, geen dobbelsteen, geen roulettekogeltje. En ook had men geen spoor gevonden van de verdovende middelen, als cocaïne, opium en « sneeuw », die, naar de politie meende, daar clandestien werden verhandeld.

In waarheid heette hij niet Flower, want hij was een Rus en pas later zouden de vermoede krantenlezers, beu van de onafgebroken reeks misdaden in de grote stad, dit vernemen.

Op de avond, waar dit verhaal een aanvang neemt, was het, als gewoonlijk, nogal druk in de bar van het hotel. Dat vertrek was maar niet zo gemakkelijk te bereiken en misschien verklaarde dit wel het mislukken van de pogingen der politie, om er iets te vinden, dat er eigenlijk niet gevonden mocht worden.

De weg er heen was als het ware geplaveid met dorpelwachters, goed betaald en goed afgericht, met een stalen geheugen voor gezichten en een behoorlijke dosis wantrouwen, met scherpe ogen en een browning in iedere broekzak.

Men kwam dus eerst door de vestibule, vervolgens aan een brede gang, moest een trap beklimmen, weer een

gang volgen en pas achter een soort van voorvertrek trof men de bewuste bar aan, die groot genoeg was, om met gemak een half regiment soldaten ruimte te verschaffen.

Het was omstreeks tien uur in de avond, toen er een man, deze helder verlichte vestibule binnentrad en die er blijkbaar vreemd was.

Want toen hij met een knipoogje de portier was gepasseerd, drukte deze heel kalm op de knop van een elektrische bel, vlak bij de draaideur aangebracht en bewerkte aldus dat cerberus Nr. 1 op vilten zolen kwam aansluipen, de nieuweling eens nauwkeurig opnam en toen onzeker scheen te zijn van zijn zaak.

De bezoeker was groot, breed van schouders en zeer goed gekleed, misschien zelfs wat al te goed.

Hij was in avondtoilet en droeg een nieuwerwetse cape van fijn zwart laken, gevoerd met witte damastzijde. Zijn lakschoenen blonken en dat deden ook de diamanten in de ringen van zijn yingers.

En toen de cerberus de diamanten gezien had, glimlachte hij eens. Het zou wel in orde zijn! Dat slag kwam hier méér! Maar omdat hij toch liever volkomen zekerheid wilde hebben, volgde hij de bezoeker op de voet, tot dat hij cerberus nr. 2 ontmoette, met wie hij snel een paar woorden wisselde.

Dat verhoogde blijkbaar de onzekerheid, maar de bezoeker zelf maakte er een einde aan, door stil te staan, een monocle in zijn rechteroogholte te klemmen, de twee deurwachters beurt om beurt aan te zien en daarna schouderophalend te zeggen:

— Ik schijn veranderd te zijn! Of

jullie zijn nieuwelingen! Het kan mij ook niet schelen. Ik trek mij van jullie gesmoes niets aan. Vertel me maar liever of Jake Marsh binnen is. Ik moet hem onmiddellijk spreken!

Er kwam onmiddellijk iets van eerbied over de gezichten van de beide ordebewaarders.

De eerste zei:

— Marsh is er, maar hij heeft «Black Tilly» bij zich!

De wenkbrauwen van de bezoeker gingen een heel eind de hoogte in en hij zei verwonderd:

— Een nieuwe? Ken ik niet! Nooit van Black Tilly gehoord! Kerel, kijk mij niet aan, alsof je gek bent, want ik zeg je, dat ik vijf jaren onder water ben geweest en hier weer helemaal vreemd! Is Tilly zijn vriendin?

— Zo zou je het kunnen noemen, maar ze is niet heel vriendelijk voor hem! zei een van de bewakers grijns-lachend. Pas twee weken geleden hebben ze een kogel uit zijn corpus gehaald, die een uur te voren nog in haar revolver had gezeten! Maar begrijp me goed, het is louter liefde! Hij heeft het alleen maar niet kunnen voorzien! Hij dacht een zacht duifje in het nestje te krijgen, dat zou gehoorzamen op zijn minste wenken, dat voor hem zou bukken en de duif bleek zich tot een duivelin te ontwikkelen! De bezoeker schaterlachte en zei toen:

— En wil dat nu zeggen, dat ik hem niet in zijn beste humeur aantref?

— Conclusies trek ik niet! zei een van de portiers kortaf. Je doet beter nooit conclusies te trekken, waar het Marsh geldt! U zult het zelf wel zien!

— O, zijn humeur zal wel gauw beter worden! Ik kom zaken met hem doen! Heeft hij pegels?

— Hij heeft altijd geld genoeg, maar zij kan heel wat aan! Maar ik zeg niets, versta me wel! De hemel bewaare me, dat ik iets zou zeggen! Ga maar binnen en maak de zaak in orde!

En de bezoeker ging verder. Oh hij hier vroeger geweest was of niet, hij ende de weg uitstekend, want hij vergiste zich geen enkele maal en vertoonde een paar minuten later zijn buitengewoon bleek, scherp gesneden gezicht voor de deur van de bar.

Hij trad de bar binnen. Het was er vol en het was er druk. Er zaten een honderdtal mannen en vrouwen, allen zeer goed gekleed en als men niet zeer goed toekeek, dan zou men wanen, ergens in een deftig salon te zijn binnen getreden.

Het gezelschap zat rondom afzonderlijke tafels, die plaats boden aan vier tot tien personen. In het midden was een zeer breed pad over gehouden, bestemd voor de dansgirls, die nu en dan in een slinger door de zaal zwierven en dan plotseling op een vrij geheimzinnige wijze weer verdwenen.

Bij het reusachtig buffet, waarachter drie mixers en een buffetjuffrouw stonden, had Kid Flower zich opgesteld, breed, duister, wijdbeens, met een pikzwarte sigaar tussen de dikke lippen, met zijn ogen overal en aan wie niets ontging van wat er gebeurde.

Hij stond dicht bij de uitmonding van een soort van luidspreker, die, indien er gevaar mocht dreigen, van welke aard dan ook, boven het stemmenrumoer een waarschuwing zou uitschreeuwen en dan behoefde hij slechts op een kunstig verborgen knopje te drukken om alle kaarten, dobbelstenen, roulettes, met croupiers en al door de zijwand te doen verdwijnen!

Ja, hij had alles prachtig ingericht, mijnheer Kid Flower! Men zou hem niet zo gemakkelijk vangen. Hij had natuurlijk de nieuwe bezoeker gezien, zodra deze binnen trad en heel even fronsden zich zijn wenkbrauwen, maar zijn gelaat verhelderde weer, toen hij de ander zag toelopen op Jake Marsh, die niet ver daarvandaan zat, aan een der tafeltjes, in gezelschap van een buitengewoon donkere vrouw met een Spaans type, een heer en nog een dame. De heer had een blauwbleek gezicht met waterige, maar zeer onrustbarende ogen, die vals konden loeren en buitengewoon veel goud in de mond. Het scheen, dat de natuur hem geen enkele gezonde tand had overgelaten. De vrouw, die hij bij zich had, was vrij corpulent, met dikke, sterk geblankeerde worstarmen en met paarden behangen, alsof het een wedstrijd gold, een strijd in het tentoonstellen van kostbare sieraden.

De vriendin van Marsh echter was lang, slank, bijna mager en niet eens heel mooi, op haar ogen na, maar die waren dan ook prachtig, gitzwart, groot, diep glanzend en heerszuchtig.

De bezoeker liep regelrecht op het tafeltje toe, knikte eens in het rond, trok een stoel van een aangrenzend tafeltje naar zich toe, nam uiterst kalm plaats naast de verblufte Marsh en begon:

— Marsh, ik heb een zaak voor je! Je kent me niet van aanzien, maar zeker wel van naam. Even voorstellen? Jerry Spyke uit Chicago! Aldaar wel bekend! Pas uit de « Nor » ontslagen. Vijf jaartjes opgeknapt. De bajes heeft me geen goed gedaan. Ik loop nu twee weken in New York rond en ik wil me weer boven Jan werken. Ik heb een

prachtzaak voor je.

De zwarte ogen van Tilly waren verdacht begonnen te fonkelen en zij barstte nu uit:

— Jij hebt in de gevangenis zeker ook verleerd met dames om te gaan! Kun jij mij niet behoorlijk groeten?

— Wel, ik heb gebogen! antwoordde Spyke, verbluft door die plotselinge uitval.

— Ja, zoals je buigt voor een lantaarnpaal!

— De rest later! zei Marsh nuchter. Houd je er buiten, Tilly! Het loopt nog eens verkeerd af met jou! Deze heer heeft zaken met me te doen en dat doen we beter afzonderlijk! Willen we er even een pakken bij het buffet?

— Best! antwoordde Spyke onmiddellijk en hij stond op. Hij maakte een zeer, diepe buiging voor de donkere vrouw en zei met overdreven hoffelijkheid:

— Ik heb de eer, mijn nederige hulde neer te leggen aan de voetjes van Uwe Koninklijke Hoogheid! Ik ben uw slaaf en verblijf, hoogachtend Jerry Spyke, uit Chicago, met vijf jaartjes op zijn rug!

De man met het pafferige gezicht en de waterige oogjes deed een schel, mekkerend lachje horen, dat hem een woedende blik van de donkere vrouw bezorgde en zijn corpulente vriendin waggelde als een vanillepudding en lachte met een gorgelend geluid, als een regen-ton die overloopt.

Marsh was ook al opgestaan, knikte Tilly even toe en voerde toen zijn nieuwe zakenvriend naar een stil hoekje, vlak bij het buffet, met de wetenschap, dat de zwarte ogen van zijn vriendin hem steeds waren gevolgd.

Zodra zij ongestoord met elkander konden praten, begon Marsh, tussen de tanden sprekend :

— Je moet het maar treffen! O, die wijven! Ik ben met mijn neus in de botter gevallen! De duivel hale het jaloerse caronje! En steek nu van wal. Wat is het?

— Ik heb een partijtje, echte waar? prima fabrikaat, Marsh! Op mijn woord, geen namaak! Ik heb een monstertje in mijn achterzak.

— Hoeveel?

— Voor tachtig duizend!

Marsh maakte een gebaar van verassing en bijna van schrik en herhaalde :

— Tachtig duizend? In één partij? Dat is deksels veel! Waar heb je het?

— In een pakhuis!

— Marsh nam de ander een ogenblik zwijgend en met half dichtgeknepen ogen aandachtig op en zei toen langzaam :

— Jij komt uit Chicago, Spyke en misschien ken je me niet heel goed, ofschoon ik wel denk dat ze daar over me gesproken hebben. Maar laat ik je zeggen, dat ik mij geen pen op de neus laat zetten! Ik weet waar Abraham de mosterd haalt! Je kunt mij niet verlakken! Geen grapjes met Marsh, of er gebeuren ongelukken!

Spyke haalde de schouders op en zei rustig:

— Ik weet precies wat ik te verwachten heb! Ik weet ook, dat je het

recht hebt om alles te onderzoeken!

— Waarom zocht je juist mij uit? vroeg Marsh, wantrouwend.

— Ze hadden me jou daarginds genoemd, dat is alles, antwoordde Spyke schouderophalend. Besluit dus vlug. En probeer niet te pingelen. Ik weet drommels goed, dat het honderd duizend waard is.

— Hoe kwam je er aan?

— Nu vraag je de boer de kunst af! Je neemt me niet kwalijk, Marsh, maar dat houd ik voorlopig liever voor me! Laat het je genoeg zijn, dat het in een pakhuis ligt, dat ik gehoord heb. Koop je de zending, dan doe ik jou de huur over en je kunt het goedje daar laten en het weghalen, wanneer je verkiest. Hier heb je het huurcontract!

Hij had een papier uit zijn binnenzak gehaald en stak het Marsh toe, die het aandachtig doorlas, het zwijgend weer teruggaf, even stond na te denken en toen met een ruk het hoofd op-hief.

Hij sprak snel en op gedempte toon:

— Ik ben je man! Alleen kan ik het niet doen, want op het ogenblik heb ik geen tachtigduizend dollar liggen. Die zwarte demon daar draagt mijn werkkapitaal om haar nek en aan haar polsen! Je moet er maar mee opgescheept zitten! Ik zal een vriend van mij vragen om mee te doen. Wacht even op me bij de uitgang, dan kunnen we het van avond nog even gaan opnemen.

HOOFDSTUK II.

HOE HET HANDELTJE VERLIEP

De volgende dag, omstreeks negen uur in de morgen, trokken een viertal mannen een pakhuis, niet ver van de Manhattanbridge binnen, daalden af naar de kelder en begonnen daar vol ijver een aantal kistjes, beschilderd met Turkse letters te overschilderen met zwarte verf.

Het was duidelijk, dat dit werkje het daglicht niet kon verdragen, want terwijl hier aan gewerkt werd, hielden vier andere mannen, op ongeveer 100 meter van elkander geplaatst, daar buiten scherp de wacht en keken uit naar « lastige » agenten.

Wat verder in de straat stond een vrachtauto te wachten, ledig en de chauffeur daarvan zat in een naburig koffiehuis.

Ongeveer een kwartier daarna begon de uittocht van een aantal kisten uit de kelder, die zeer goed georganiseerd was en zonder enige hapering plaats vond.

Op een afstand van een meter of vijf stond, schijnbaar onverschillig een nog jonge man toe te zien, zeer elegant gekleed, met handschoenen aan en een wandelstok met gouden knop bij zich, het type van de dandy. Hij had rosblond haar en lichtgrijze ogen en naast de oren twee van die streepjes haar, die men nu eens coteletten, dan weer tochtlatten noemt. Hij stond daar even lang, als het wegdragen van de kistjes duurde.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam, van de Kade, door een dwarsstraat een

zeer fraaie tweezitter aanrijden, die bij de auto stil bleef staan.

De man die achter het stuur had gezeten, stapte vlug uit en kwam wat verder de straat inlopen. Het was Jake Marsh, de befaamde smokkelagent.

Zijn gang werd hoe langer hoe sneller en zijn ogen werden hoe langer hoe groter, naarmate hij het pakhuis naderde, totdat hij eindelijk stokstijf stil stond, van de belade auto naar de kelderdeuren en van de kelderdeuren weer naar de auto keek, totdat hij met een paar vlugge stappen bij de chef van de onderneming was, die juist een paar bevelen gaf, hem tamelijk onzacht bij de schouder greep en op fluisterende, dreigende toon vroeg:

— Wat moet dat betekenen? Wie heeft je daar last voor gegeven?

De man, groot van stuk, draaide zich verbluft en ongeduldig om, klaar om een onbeschoft antwoord te geven, maar hij herkende blijkbaar de beroemde smokkelaar en zei, aan zijn pet tikkend:

— Goeden morgen, mijnheer Marsh! Wij knappen even dit zaakje op!

— Houd je me voor de gek, kerel? barstte Marsh uit. Wat valt er hier op te knappen? Wie heeft je bevel gegeven, vraag ik nog eens, om mijn voorraad hier weg te slepen?

De ogen van de man werden groot als knikkers, toen hij langzaam herkauwde:

— Uw voorraad? Zeker een vergissing, mijnheer Marsh! Dit zijn de kist-

jes van Mijnheer Bud Jolson. We gaan ze naar zijn tweede pakhuis brengen. Mijnheer Jolson is bang, dat ze hier niet helemaal veilig zijn. Ik weet niet wat het is, maar er hangt iets in de lucht en mijnheer Jolson...

Marsh liet hem niet uitspreken, maar keek in het rond als een dolle stier, die men een rode lap voorhoudt. Hij was asvaal geworden. Toen hij de heer met het rossige haar in het oog kreeg, die hem vol verbazing scheen gade te slaan, liep hij op hem toe en begon op een toon van onderdrukte woede:

— Wat is dat, Jolson? Is het een grap? Waarom brand je je vingers? Jij bent pas in het gilde en ik kan niet verlangen, dat je mij al goed kent, want ulke grapjes neem ik altijd heel kwalijk! Geef bevel, dat ze die auto dadelijk weer afladen en begin niet voor een tweede keer! Zulke dingen doe je nu eenmaal niet onder kornuiten van één wijk! Jij had blij mogen zijn, dat we je toelieten.

— Een ogenblikje, mijnheer Marsh! zei de man met het rossige haar en de lichtgrijze ogen. Ik begrijp het niet heel goed.

Jolson sprak met een zacht, beschaafd, maar een beetje verwijfd geluid. Hij had helemaal iets vrouwelijks over zich, met zijn kleine handen en voeten, zijn blanke huid en zijn trage bewegingen en sierlijk als van een mooi roofdier.

Marsh kon zich slechts met moeite weerhouden, toen hij hernam;

— Luister eens, Jolson, ik geef je vijf minuten om dit ongedaan te maken! Je hebt je vingers uitgestoken naar andermans eigendom! Je weet drommels goed dat die voorraad mij toebehoort!

Het zachtroze gelaat vertrok eensklaps op een zeer merkwaardige wijze en de lichte ogen werden troebel als van een nijdige hond, de stem werd zelfs schor en verloor haar zachte klank, toen hij zei:

— Nu is het genoeg met die aardigheden, Marsh! Die kisten zijn van mij! Het is mijn pakhuis! Moet ik je soms de bewijzen laten zien?

— Je liegt! barstte Marsh uit, die zich niet meer bekommerde om de omstanders, de leeglopers, die waren blijven stilstaan, hopen op een twist. Ik zeg je dat je liegt! Niet later dan gisteren heb ik die kisten gekocht van Jerry Spyke! Chicago-Spyke! Je moet hem kennen! Hij heeft er pas vijf jaren opzitten!

— Jammer, maar ik heb nooit van hem gehoord! hernam Jolson, die zijn kalnte weer had herwonnen. Ik zelf heb die kisten hier eergisteren laten brengen. En laat ik je maar zeggen, dat het moeite gekost heeft! Ik heb ze waarachtig niet voor niets gekregen! Op zee was er een relletje met die vervloekte douanebeambten en dat kostte twee lui hun leven! Een schuit is naar de kelder gegaan. Met zowat tienduizend dollars van het dure goedje!

Marsh stond een ogenblik doodstil, met een zo vertrokken gezicht, dat hij een ander leek geworden. Maar z'n borst ging zwaar op en neer.

Eindelijk bracht hij er met moeite uit:

— Bewijs me dat, Jolson! Als je mij het kunt bewijzen, dan is er iets gebeurd, waar ik nu nog geen begrip van heb, maar dat me tachtig duizend heeft gekost! Ik heb gisteren met eigen ogen het huurcontract van dit pakhuis

gezien, ik ben naar de kelder geweest en Spyke opende hem met zijn eigen sleutels!

Jolson was op zijn beurt doodsbleek geworden; hij stak nu de hand in zijn binnenzak, haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een stuk papier uit, dat hij ontvouwde en hield het Marsh voor de neus, die het doorvloog en toen, half stikkend van woede, uitriep:

— Woord voor woord hetzelfde huurcontract, alleen jouw naam staat er in! Maar dat is me niet voldoende, Jolson! Een van die twee is natuurlijk vals geweest! Je zult me moeten aantonen, dat het jouwe het echte is!

— Niets gemakkelijker! De eigenaar woont een kwartier rijdens hier vandaan! Willen wij samen naar hem toegaan? Maar wacht eens, je mocht eens denken, dat hij mee in het complot is. Ik weet nog wat beters; heeft Spyke je een koopcontract van het goedje laten zien?

— Neen! Daar heb ik natuurlijk niet om gevraagd, toen hij mij zelf hier had binnen gelaten en mij de kisten liet zien en zijn huurcontract!

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is nog al stom! Het is een heel gewoon gedrukt huurcontract, en iedere handige kerel kan gemakkelijk een formulier stelen! Maar een koopovereenkomst maak je niet zo gemakkelijk nal Alsjeblieft! Hier zijn de brieven, die ik wisselde met mijn agent op Cubal Lees ze gerust! Maar doe het een beetje vlug, want ik heb niet veel lust, om hier nog meer tijd te verliezen!

Marsh had een stuk of vier, vijf brieven uit de handen van Jolson aangenomen en ging er mee terzijde staan.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of hij keerde langzaam terug

met een gelaat, witter dan het papier, waarop de brieven geschreven waren. Hij zei met moeite, de ander de documenten teruggevend:

— Dat is in orde! En ik ben genomen! Nu, Spyke is nog niet van mij af! Hij zit misschien al weer in Chicago, maar gelukkig heb ik daar vrienden, die wel voor hem zullen zorg dragen! En als ze weten waar hij is, dan zal ik zelf het voorrecht opeisen, hem overhoop te schieten! Tachtig duizend peggels! Het is om je haren uit je hoofd te rukken! Maar wacht een ogenblikje! Jij hebt hem de boel niet onderhands verkocht?

Jolson haalde ongeduldig de schouders op en zei driftig:

— Denk je dat ik gek ben? Dat ik een voorraad, die honderd duizend waard is, voor tachtig duizend zal verkopen! Ik raad je aan, Marsh, de zaak voor de Meester te brengen! Deel het aan Shirley mede! Jij bent goed met hem bekend! Laat hij uitspraak doen en loop mij nu niet langer voor de voeten, want ik zou ongeduldig kunnen worden, we zouden elkander nog onaangename dingen zeggen en dat is altijd een gevaarlijk ding tussen gildebroeders! Het pakhuis en de voorraad zijn van mij, mijn woord van waarachtig en je zult er zelfs geen kistje van meenemen, zolang ik hier overeind sta!

Marsh was een te verstandig man om niet in te zien, dat de ander volkomen in zijn recht was en dat hij zelf het slachtoffer was geworden van de buitengewone slimheid van Jerry Spyke.

Marsh was een paar stappen terzijde gegaan, stond nog even in beraad, draaide zich weer om naar Jolson en zei kortaf:

— Kom van avond in het hotel van

Kid Flower, in Water Street. Ik zal er ook zijn. Shirley zelf moet hier maar over beslissen. Ik geef mij nog niet gewonnen.

— Het is goed! Ik zal er zijn! En laat me nu aan mijn werk gaan!

Zonder de ander te groeten, ging Marsh haastig weer naar zijn auto, zei iets tot de chauffeur van de vrachtauto, die verwonderd had toegekeken, sprong in zijn wagentje en reed weg.

Er werden zeildoeken over de stapels uitgespreid en de chauffeur nam zijn plaats achter het stuurwiel in.

Jolson zelf liep met zijn elegante pasjes en zijn wiegende gang op een dure, grote, gesloten auto toe, waarin een jonge vrouw tamelijk ongeduldig zat te wachten. Hij sprak even met haar, stapte in en bracht de auto in beweging, om van verre de kostbare auto te volgen.

De kelder werd gesloten. Maar niet zodra was het daarbinnen weer duister en stil, niet zodra waren die deuren in het slot gevallen, of de deksel van een grote pakkist in een duister hoekje ging omhoog en een man stapte uit de kist, die vlug naar de deur liep en ze zonder de minste moeite opende met een sleutel, die hij uit zijn zak haalde.

Hij deed de deur op een kier open, zag de zware vrachtauto's weggrijden, op vijftig meters afstand gevolgd door de dure auto en toen pas duwde hij de deur verder open, stapte naar buiten, liep haastig de straat over en ging, zo wat twintig huizen verder een garage binnen, waar hij een reçu afgaf en zijn motorrijwiel kreeg, dat hij daar gestald had.

Hij sprong erop en begon de optocht te volgen, wat heel gemakkelijk ging,

want de vrachtauto was van verre te zien.

En ongeveer ter hoogte van Fulton Street was de man op de motorfiets getuige van een voorval, dat hij waarschijnlijk verwacht had, want hij stopte dadelijk en bleef rustig en glimlachend toezien.

Om een hoek van een straat was onverhoeds een van de grootste patrouillewagens van de politie te voorschijn geschoten, met twaalf manschappen bemand, die blijkbaar zeer nauwkeurig wisten wat zij wilden en waar het om ging.

Het punt van de overval was zeer gunstig gekozen, want de kade was hier smal, en bovendien versperd door enige douaneloodsen.

En toen de chauffeur zijn lange wagen dwars over de kade zette, was er geen doorkomen aan.

De chauffeur deed nog een poging, met geen ander gevolg, dan dat er onmiddellijk op hem geschoten werd en toen koos hij de verstandigste partij, zette zijn remmen aan, sprong van de wagen, voor die nog stil stond en ging op de loop, op de voet gevolgd door twee van zijn makkers, die naast hem in het stuurhokje hadden gezeten.

De politie had een gemakkelijke taak en de overval gelukte schitterend en zonder een druppel bloed te kosten.

Bud Jolson zag dit alles nog juist bijtijds gebeuren, om zijn huid te kunnen redden.

Hij stopte zo bruusk, dat zijn dame met haar neus tegen de voorruit vloog, hetgeen dadelijk een stroom van lang niet malse scheldwoorden uitlokte, zette de hefboom op achteruit en reed terug tot de dichtstbijzijnde dwarsstraat, zich niet bekommerend om het ge-

schreeuw van woedende voerlieden achter hem en reed die straat in, zo vlug zijn wagen maar wilde lopen, krijt-wit van teleurstelling en woede.

Diezelfde avond was het buitenge-
woon vol in de bar van mijnheer Flo-
wer.

Alle vrienden hadden al van het
tweeledig ongeluk van Marsh en van
Jolson gehoord en de zaak werd druk
besproken, deels met leedvermaak,
deels met woede.

De slachtoffers zaten bij elkaar aan
hetzelfde tafeltje, vergezeld van hun
vriendinnen en wonden elkander op
met verhalen over hun verschrikkelij-
ke wraakplannen, totdat zwarte Tilly
woedend uitriep, met haar kleine vuist
op de tafel slaande :

— Houdt nu eindelijk op met jullie
oudewijvenpraat. Jullie kletst maar
over Jerry Spyke en je weet bliksems
goed, dat jullie toch geen kans krijgt!
Ja, hij zal daar op jullie wachten! Die

zit natuurlijk al lang in Chicago! Jullie
willen de zaak voor de Meester bren-
gen, maar dat moet je dan maar doen
zonder die slimmerd! Grote woorden
brengen je niet verder!

Op dit ogenblik ging de deur van de
zaal open. Ieders ogen gingen daar-
heen.

Het werd plotseling doodstil en zelfs
de muzikanten van de Jazzband, die
natuurlijk al waren ingewijd, hielden in
schrik en verbazing op met het mishan-
delen hunner instrumenten.

Flower had langzaam zijn gitzwarte
sigaar uit zijn mond genomen en staar-
de, alsof hij een spookverschijning zag.

Volkomen op zijn gemak, glimla-
chend, met een sigaret tussen de lippen
stond daar Jerry Spyke, naar de laatste
mode gekleed, wijdbeens, de handen
in de broekzakken en keek glimla-
chend en blijkbaar zeer tevreden met
zichzelf rond.

HOOFDSTUK III.

DE MEESTER ROEPT...

Hier en daar klonk een geluid als een zucht, het zachte ritselen van een zijden vrouwengewaad en anders niets, een volkomen stilte!

Als verstijfd keken degenen, die daar zaten naar die onbeschaamde, al te stoutmoedige bedrieger, die daar zo kalm de trappen afdaalde, alsof hij zich geen kwaad bewust was en zelfs wat verlegen scheen te zijn met de indruk die hij maakte, toen hij rustig het gangpad begon te volgen.

Eensklaps werd die stilte verbroken door een hysterische kreet van een vrouw, dicht bij het buffet gezeten, die luid in de handen begon te klappen, terwijl zij schreeuwde!

— Bravo! Bravo, Jerry. Je bent een man naar mijn hart! Kom bij mij zitten, dappere ridder!

Jerry keek lachend op en de spanning scheen gebroken te zijn. Hij zette rustig zijn wandeling voort, tot hij eensklaps de hand ophief, in een begroetend gebaar, dat bestemd was voor Ted Flower, die hem met een blik, van schrik, ongeloof en bewondering aanschaaarde.

— Hallo oude bandiet! Het schijnt goed te gaan met de zaken? Je ziet er uit als melk en bloed! Hallo jongens! En jullie ook, meisjes! Blij, jullie weer eens terug te zien!

Verder kon hij niet gaan, want Marsh, die zijn woede niet meer kon bedwingen, was opgesprongen, en trad nu voor hem, met een hand in de bin-

nenzak van zijn rokcostuum, waar hij zijn browning placht te bewaren. Zijn stem klonk schor, toen hij begon:

— Niemand ontkent, dat je moed hebt, mijnheer Spyke! Maar je kunt ook te ver gaan! Je denkt toch zeker niet, dat je beschermd wordt, omdat hier zoveel mensen bij elkaar zijn? We zijn toch onder vrienden en als ik je neerschoot, zou iedereen dat goedkeuren!

— Dat zit nog! schreeuwde dezelfde schelle vrouwenstem van zoeven. Hij is meer waard dan jullie allemaal samen!

— Spreek jij als je wat gevraagd wordt, Daisy! riep Marsh ruw. Ik heb nu met hem wat te behandelen! Luister eens, Spyke, ik wil er een goede uitleg aan geven; dat je de moed hebt, hier te verschijnen! Je hebt zeker berouw gekregen! Ben je van plan, mij de tachtig duizend pegels terug te betalen?

Spyke nam heel langzaam zijn sigaret uit zijn mond, keek eerst Marsh aan, met een angstige blik en toen Flower, die naderbij was gekomen.

Toen vroeg hij beleefd aan de eigenaar van de bar:

— Pardon, Flower! ik ken die heer niet. Is hij dronken?

— Jij schooier! brulde Marsh, bijna buiten zich zelf. Ik ben zo nuchter als ik nog nooit geweest ben! En ik waar-schuw je, drijf het niet te ver! Er waren geen getuigen bij onze onderhandeling, maar hier, Jolson, zal mij helpen! Kort en goed, betaal je mij de tachtig

duizend dollars terug, die ik je gisteren heb gegeven voor een zending waren, die jou niet toebehoorden, maar Jolson hier?

Spyke deed een stap achteruit en de verbazing op zijn gezicht werd nog sterker, toen hij hakkelde :

— Maar de man is krankzinnig, als hij niet dronken is! Ik zie je vandaag voor het eerst, vriend. Wat is dat voor een onderhandeling, waar je over bazelt? Tachtig duizend dollars? Ik wilde dat ik ze had! Ik ben nog geen zes uren in New York!

Marsh tuimelde achteruit, alsof men hem op het hoofd had geslagen, toen greep hij opnieuw naar zijn binnenzak, maar Spyke was hem te vlug af, greep bliksemsnel z'n pols, draaide zijn arm om, op gevaar af, dat lichaamsdeel uit de kom te draaien en zei toen, op een geheel andere toon, ruw en dreigend :

— En nu verder geen grapjes meer! Het is met je ontvangst wel! Ik dacht dat ik hier vriendelijker zou worden binnen gehaald! Flower, wil je mij dit eens uitleggen! Jij kent me toch van vroeger!

Flower stond nog maar altijd te kijken, alsof hij met een zware hamer op het hoofd was geslagen en stamelde nu, een geheel ander man dan hij gewoonlijk was :

— Ik laat me villen, als ik er iets van begrijp! Was jij gisteren hier, Spyke, of niet?

— Ik zeg je toch, dat ik vandaag ben aangekomen! hernam Spyke woedend! Ik was het helemaal niet van plan, maar ik had me bedacht en nu heb ik er waarachtig spijt van, dat ik me bedacht heb! Stuur een telegram aan Bleke Nel, die me gisternacht naar het

station heeft gebracht en mij in de sneltrein heeft zien stappen!

Marsh was voortdurend voor hem blijven staan en had hem onophoudelijk strak aangekeken.

En nu mompelde hij :

— Ja, er zijn heel kleine verschillen, nu zie ik het ook! De ogen van de man van gisteren waren een beetje donkerder dan die van jou.

Onmiddellijk na deze woorden werd het in de bar plotseling weer zo druk als in een volière.

De vrouwen kakelden, de mannen begonnen rad te praten en men hoorde hier en daar onderdrukt lachen. De vrouw, die een paar malen wat had uitgeschreeuwd, lag schier in een flauwte en als zij bijkwam, was het om gierend te gillen :

— O, die mop! Marsh moet pias worden! August de dommel! Hij is onbetaalbaar!

Spyke was onmiddellijk omringd door een aantal mannen. De meesten kenden hem niet, maar hadden van hem gehoord. Hij was destijds in Chicago veroordeeld, wegens een ernstig misdrijf, medeplichtigheid aan braak met geweldpleging. Zijn makker bij dat karweitje had zelfs kennis moeten maken met de electriche stoel. Dat alles had men natuurlijk in de bladen gelezen, vernomen uit brieven van gelijkgezinde vrienden uit de « Vleespakkersstad »!

En in geuren en kleuren verhaalde Spyke, hoe hij inderdaad een paar dagen tevoren ontslagen was uit de gevangenis, twee dagen vroeger dan hij verwacht had!

Iedereen was het er over eens, dat de sluwe bedrieger, die zijn plaats had ingenomen, op de hoogte moest zijn

geweest van de omstandigheid dat Spyke dezer dagen op vrije voeten zou komen en alleen maar onkundig was geweest van het feit, dat dit vertrek uit de cel twee dagen vervroegd was! Nu, zelfs het beste paard struikelt wel eens en het moest toch worden toegegeven, dat het een kranig stukje werk was geweest!

Het is waar, dat Marsh zowel als Bud Jolson de dupe van die historie waren geworden, maar dan hadden zij maar beter moeten oppassen en als er slachtoffers moesten vallen, dan was het maar beter, dat Marsh en Jolson en niet zij zelven het waren!

Alleen de vriendin van Marsh, Zwarte Tilly, zat met een duister gelaat zwiingend voor zich uit te staren. En dat was geen wonder! Zij was altijd een zeer trotse, en ook jaloerse vrouw geweest, die hare vriend als een aangezeleider van dit hele gezelschap schelmen en bandieten beschouwde en nu was haar eigenliefde ten diepste geschokt.

Zij stond langzaam op, nam haar mantel van de stoelleuning en wilde zich naar de zaaluitgang begeven, toen Marsh haar in de weg trad en bars vroeg:

— Waar ga je heen?

— Naar huis, antwoordde de vrouw koeltjes. Ga op zij alsjeblieft!

— Zo eensklaps? Je blijft waar je bent! Ja, ik doorzie je heel goed! Jij mooie dame! Nu zou je me wel willen weggoeien als een oude handschoen! Nu zou je de bordjes willen verhangen! Maar nu wil ik eens niet! Je blijft waar je bent! Dacht je dat ik me hier openlijk liet bespotten. Je kunt gaan als ik je wegstuur en geen seconde eerder!

De vrouw wierp hem een blik van

dodelijke minachting toe en wilde hem zonder een woord te spreken, voorbij gaan, maar hij greep haar ruw bij de arm en wierp haar op haar stoel terug met zoveel kracht, dat er een paar champagneglazen omvielen.

Het werd even wat stiller, maar niemand sloeg veel acht op hetgeen er voorviel. Zulke dingen was men gewoon in de bar van Kid Flower, waar zo goed als nooit iemand kwam, die de naam van heer werkelijk verdiende.

Niemand dacht er dan ook aan, haar partij te kiezen. Zij zat daar onbewegelijk en het gesnater, het gelach, het ruwe gepraat ving met verdubbelde kracht weer aan, toen er plotseling een dodelijke stilte viel, zo onverwachts alsof dat gehele gezelschap onder betovering was geraakt.

En in die stilte klonk luid, doordringend, als bevelend, een lang aangehouden schel gerinkel, vlak naast het buffet van de bar. De barkepers en de croupiers stonden als standbeelden, met de opgeheven glazen, doeken en roulettes in de hand en een kellner in zijn wit buisje, bleef als verstart staan, met een blad consumptie boven zijn hoofd geheven.

En toen hoorde men, telkens luider en uit alle hoeken, fluisteren:

— De Meester roept! Professor Shirley roept!

Het werd stil en toen klonk nog dreigender, bevelender, de roep van de koperen bel.

Flower liep zo snel hij kon op het buffet toe, verdween er achter, opende een goed verborgen deurtje, greep daar een telefoontoestel en sprak even, zo zacht, dat niemand anders het horen kon. Toen hij weer kwam opduiken,

stond zijn gelaat ernstig. Hij zei luid:

— Jongens, de Meester heeft me bij zich onthouden! Ik moet er onmiddellijk op af. Zijn auto staat buiten al op mij te wachten.

— Waarom? Wat is er gaande? werd er nieuwsgierig gevraagd.

— Hij heeft gehoord van die zaak van Marsh en Jolson en hij wil met alle geweld nadere bijzonderheden weten! Hij stelt belang in de man, die het deed! Hij zegt dat hij een genie is en... maar dat gaat jullie voorlopig niet aan!

En de eigenaar van een zaak, die hij morgen de dag gemakkelijk voor een half millioen had kunnen verkopen, struikelde bijna over zijn voeten in zijn haast, om gehoor te gaan geven aan de oproep van de machtige aanvoerder, de opperste Chef, aan wiens schrandere brein reeds zoveel goed geslaagde ondernemingen waren ontsproten en voor wien iedereen beefde, die zich eenmaal onder zijn bevelen had gesteld.

Er bleef een onaangename gespannen stilte hangen in de zaal, toen Flower weg was. Maar dat duurde niet lang. Men zou wel horen wat er gebeurd was, zodra hij zou zijn teruggekeerd. En het praten, drinken en dobbelen begon opnieuw. Het was alsof men met geweld en door heel luid te spreken, een spooksel wilde verdrijven, dat voor een ogenblik zijn vale wieken over het gezelschap had uitgespreid.

Men zag de Meester altijd als een soort van monsterachtig grote vleermuis, die bliksemsnel kwam aanvliegen, met gloeiende ogen en grijpende klauwen. Slechts zeer weinigen kenden hem van aanzien en die weinigen zou-

den er wel voor passen, een beschrijving van hem te geven.

Een half uur ongeveer verstreek. Tot tweemaal toe was Dave Jefferson, de gevreesde, zwaar gebouwde detective verschenen, met zijn alom bekend, artistiek flambardje, zijn twee geweldige revolvers in de binnenzakken van zijn altijd loshangend, slobberig colbertje en zijn slipdas.

En tot tweemaal toe had het waarschuwingssein geklonken, zodat, vóór de politiemans het lokaal was binnen getreden alle objecten van speeltafel en dobbelspel waren verdwenen.

Iedereen dacht natuurlijk, dat hij zocht naar Jolson, wegens de gepleegde smokkelarij. Die zat zeer bleek te midden van een aantal vrienden, die hem als een ringmuur omgaven, maar iedereen was er zeker van, dat Dave al een paar maal zijn richting had uitgekeken en hem zeker al gezien had. Toch maakte hij volstrekt geen aanstalten, de drie trappen van de verhoging af te komen en zijn man te arresteren.

Hij was, wel is waar, geheel alleen, maar hij liet het zeker niet omdat hij bang was, want Jefferson wist eenvoudig niet wat vrees was en zou zich onbekommerd hebben gewaagd tussen al dat geboefte in de zwarte rok, dat slechts op een gunstige gelegenheid loerde, hem verraderlijk neer te schieten.

Er was dus blijkbaar iets anders, van nog meer gewicht dan de zaak van Mijnheer Marsh!

Een paar malen had hij strak naar Spyke gekeken. Natuurlijk kende hij hem. Hij moest ook weten, dat zijn straftijd was verstreken. Spyke had onbeschaamd teruggekeken. Dave had eens geglimlacht, zijn machtige schou-

ders opgehaald en was verder gegaan.

Zwarte Tilly had al die tijd geen enkel woord gezegd en haar glas niet meer aangeroerd en had strak voor zich uitgezien als het noodlot, zelve, toen zij plotseling opnieuw opstond en op scherpe toon zeide :

— En nu is het mooi geweest, Marsh! Ik doe niet meer mee aan de poppenkast! Het is duidelijk te merken, dat ik hier niet meer van tel ben en dat heb ik aan jou te danken, omdat jij je voor de gek hebt laten houden. Ik heb de eer je te groeten!

— Jij gaat gelijk met mij weg! Ik ben niet van plan hier de rol van schooljongen te spelen!

— Laat me los, lafaard, schreeuwde zwarte Tilly. Ik heb genoeg van je!

— Je blijft hier! En als je tegenstand biedt, dan zal ik je afranselen, waar iedereen bij is!

— Iedereen, behalve ik! klonk een stem, heel kalm en vlak bij zijn oor.

Zijns ondanks liet de schelm de pols van de vrouw los, die onmiddellijk een paar passen achteruit trad buiten zijn bereik en toen wendde hij zijn half dicht geknepen ogen snel naar de man, die de woorden gesproken had. Hij werd bleek en een kreet ontsnapte hem. De man was Jerry Spyke!

Met bevende lippen staarde Marsh hem een ogenblik aan en toen schreeuwde hij zo hard hij kon :

— Spyke! Waar zit je? Draai je om!

Aan een tafeltje, twintig passen verder aan het looppad, zat een groepje mannen, met twee opzichtige vrouwen. Een hunner wendde onmiddellijk zijn

gelaat om.

Toen stond hij langzaam op 'en kwam aandrentelen en twee Spyke's stonden tegenover elkander.

De verbazing was zo groot, de spanning zo intens, dat men letterlijk een speld kon horen vallen. Toen zei de man die tussen beiden was gekomen, heel rustig en de as van zijn sigaret tippend :

— Ik schijn een kleine vergissing te hebben begaan! Nu, de mens is onfeilbaar. Ik heb vandaag heel wat gehoord, dat niet voor mijn oren bestemd was, maar dit is voor mij verborgen gebleven! Ze schijnen je een paar dagen te vroeg te hebben ontslagen, vriend Spyke! Dat wil zeggen, te vroeg voor mij! Ik ben John Raffles!

Er steeg een soort van gebrul op en van alle kanten kwamen woedende mannen aanlopen, schuimbekkend en naar hun wapens tastend, toen ten tweede male met luid gerinkel de schel naast het buffet aanhoudend en door-dringend klonk.

En iedereen stond weer stil, vaak met de rechterhand om de kolf van een revolver gekneld. De plaatsvervanger van Flower ging haastig het bevel vernemen en na een enkele minuut klonk helder en duidelijk zijn stem van achter het buffet :

— Bevel van de Meester! Indien hier van avond de man mocht komen, in welke gedaante ook, die de plaats innam van Spyke, uit Chicago, dan mag hem geen haar op zijn hoofd gekrenkt worden! Hij moet onmiddellijk voor de Meester geleid worden!

HOOFDSTUK IV.

TUSSEN HET RADERWERK

Raffles had slechts even geglimlacht.

Hij wist dat zijn leven aan een zijden draad had gehangen, toen hij daar zo plotseling en onverhoeds tegenover de man stond, die hij op zijn best de volgende dag meende te kunnen verwachten, maar zijn kalmte had hem geen ogenblik verlaten en hij wist, dat hij voor het ogenblik zo veilig was als in Abraham's schoot. Het bevel van de Meester was een vrijgeleide, dat niemand in de wind zou durven slaan, tenzij hij rondging met zelfmoordenaarsplannen.

Marsh was de eerste die sprak. Zijn toon klonk somber en dreigend, toen hij, vlak voor Raffles staande, zei:

— Dus jij bent de man, die me het koopje leverde! Mag men vragen, hoe je het hebt durven wagen, hier nog een voet te zetten?

— Het waagstuk was niet zo groot, mijn waarde heer Marsh! antwoordde Raffles beleefd. Ik schijn alleen nog een tweede vergissing te hebben begaan. Zie je, ik had stellig verwacht, dat de politie je onmiddellijk bij de kraag zou vatten, tegelijkertijd met die heer daar, met zijn pafferig gezicht en zijn onbetrouwbare, waterige ogen! Jolson is zijn naam. Men heeft echter wel zijn smokkelwaar, niet zijn persoon in verzekerde bewaring gesteld! Ik had de politie voorzien van overvloedige bewijzen. Die schijnen nog niet voldoende te zijn geweest, anders is het onverklaarbaar, dat je nog op vrije voeten loopt, Marsh! In ieder geval is

mijn heldhaftigheid dus minder groot, dan je zoudt hebben kunnen denken! Ik zat er daar lelijk in en zou nu veel geleken hebben op een zeef, als die brave professor Shirley niet juist bijtijds mij ter hulp was gekomen!

— Weet je wie hij is? riep Marsh, geslingerd tussen vrees, haat en bewondering voor die weergaloze, stoutmoedige avonturier, die zich hier in het hol van de leeuw kwam wagen.

— Natuurlijk weet ik het! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik weet heel veel! Zo ontdekte ik, bij voorbeeld, ook juist bijtijds de opslagplaats van die kostelijke zending smokkelwaar! Het was een prachtige grap. En

kunt die tachtig duizend dollar wel missen, Marsh! Goede hemel, men zegt, dat je millionair bent! Maar mogen wij de Meester wel zolang laten wachten?

Er kwam niet dadelijk antwoord en toen liet zich de stevige stem horen van zwarte Tilly, die Raffles voortdurend had aangekeken en die aanbod, met haar rustige stem:

— Ik kan de man naar de professor brengen! Jullie weten, dat ik hem ken en hem ook kennen mag!

Raffles wendde zich met een vragend gezicht tot de spreekster, trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei:

— Pardon, ik geloof niet, dat ik het genoeg heb! Bedrieg ik mij echter, als ik geloof dat ik het voorrecht heb, met zwarte Tilly te spreken, de favo-

riete van mijnheer Marsh?

— Het eerste komt uit, maar het tweede niet meer! antwoordde de vrouw droogjes. Ik ben favoriete af! Mijn Sultan moet zich maar elders gaan voorzien, als hij lust heeft! Ik houd niet van zuigelingen! Ik houd meer van mannen, zoals jij er een bent!

Het liet niets aan duidelijkheid te wensen over. Zelfs de domste kon de betekenis van die woorden raden.

Het was opnieuw heel stil en iedereen keek naar Marsh en dan naar Raffles, die daar kalm was blijven staan en die toch ook de betekenis van die woorden moest doorzien.

Marsh speelde op verdachte wijze met iets in zijn rechter broekzak en keek Raffles met zijn stekende ogen vol haat aan, maar hij dacht zeker aan het bevel van de chef en wist zich te beheersen.

Voor het ogenblik was deze man als het ware onschendbaar. Later zou hij zijn schade wel kunnen inhalen! Die vrouw had hem belachelijk gemaakt, waar al zijn vrienden bij waren.

Nu had zij hem openlijk in de steek gelaten en koos onbeschaamd de partij van de man, die hem op zulk een slimme wijze bij de neus gehad had! Hij maakte er het beste van, wat er van te maken viel en zei niets.

Tilly gebod Raffles haar zijn wapen te overhandigen.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, nam er het fraaie, kleine wapen uit, dat er net uitzag, alsof het aan zeven mensen binnen een paar seconden de dood kon brengen en gaf het glimlachend aan Tilly, die het heel vluchtig bekeek, het in haar tas liet glijden, deze dichtknipte en toen zei, rondziende :

— Zijn Harold Stone en Ely Oppenheimer hier?

Heel achter in de zaal antwoordden haar een paar mannenstemmen en twee mannen, een lange, atletisch gebouwde en een magere, met een gebogen rug, plaatsten zich naast de vrouw.

De grootste, Harold Stone, zei grijnslachend :

— Hier zijn we al, baby! Wij zullen wel als eregeleide optreden!

— Ik ga nog verder en zal zo verstandig zijn, u te vragen, een beetje haast te maken! hernam Raffles. Ik heb namelijk van nacht nog andere dingen te doen. Het gesprek met jullie chef kan kort zijn. Ik verzoek dus om een weinig spoed.

De vrouw had hem verbaasd aangekeken en barstte toen uit :

— Nu, als jij geen vervloekte praatjesmaker ben, dan moet ik je zeggen, dat je durft! Je weet zeker nog niet heel goed, wie de chef is, wat hij kan en wat hij is!

— Ik kan het mij wel voorstellen, alleen maar door 'n blik om mij heen te werpen! antwoordde Raffles bedaard. De onderdanen geven in dit geval reeds een heel aardig beeld van wat de Meester zal zijn! Nu, ik heb mij eenmaal in het wespennest begeven en nu moet ik de gevolgen maar zelf dragen! Tot ziens, mijne heren! Madame, ik ben tot uw beschikking!

Raffles had zijn sierlijkste buiging gemaakt en liep nu, bedaard en zonder zich te overhaasten, over het brede middenpad, tussen twee rijen mannen door, die allen gewapend waren en hem nakeken met blikken, die niet veel goeds voorspelden. De kleine Ely voor hem uit, de grote Harold liep links van hem en aan zijn rechter zijde ging

Zwarte Tilly. Boven aan de verhoging draaiden zij zich nog eens om en zagen de onbewegelijke groep, met Marsh en Spyke aan het hoofd, die hen nakeken.

En Raffles gaf aanstonds toe, dat de organisatie van professor Shirley klopte als een bus en dat hij iemand was, die zich wist te doen gehoorzamen. Aan verzet in dit huis dacht hij zelfs niet. Hij wist zeer goed, dat de minste verdachte beweging voor hem op dit ogenblik onherroepelijk het einde zou betekenen.

Harold hield zijn zakdoek in zijn hand en Raffles wist dat onder dat hageelwitte, fijn linnen lapje zich de kleine browning bevond, die zijn levenslicht zou uitblazen, zelfs als hij zijn stap maar verhaastte.

Op straat stond een grote auto reeds te wachten. Het was een prachtige wagen, een splinternieuwe Cadillac voor zeven personen, waarvan het lakwerk glansde. Een keurig geklede chauffeur zat achter het stuurwiel.

Raffles kreeg een plaats op een der klapzitjes en de kleine Ely nam naast hem plaats.

Intussen had de auto zich reeds in beweging gezet en Raffles trachtte zo goed mogelijk na te gaan, langs welke straten men hem voerde.

De rit duurde niet lang. De auto stopte bij een steiger, waar 't tamelijk donker was, maar toch licht genoeg,

om een snelle motorboot te kunnen ontdekken, die daar gemeerd lag, onder het wakend oog van een korte, breedgeschouderde man.

Allen stapten op het dek van de boot, de man wierp onmiddellijk de tros los, haalde een hefboom over en de boot schoot met een zeer grote snelheid aanstonds over het donkere, met gouden glanzingen overspoelde water van de Eastrivier.

De boot voer op ongeveer een kilometer ten westen van het lichtbaken weer snel voort totdat kleine lichtjes begonnen te pinken, die het grote Wards Eiland aanduiden.

De boot voer een soort kreek in en lag eensklaps stil. Raffles voelde dat de voorsteven over zand schuurde:

Tot dusverre was er maar heel weinig gesproken en Raffles had zelfs geen enkel woord geuit.

Nu zei de vrouw tot de beide mannen:

— Jullie wachten hier op de boot. En verzet geen voet, want je kent de reglementen! Het zou je opbreken, als de Meester er achter kwam, dat jullie nieuwsgierig bent geworden.

— Kun je alleen voor hem zorgen? vroeg Ely ongerust.

— Wees maar niet bang! Raffles zal wel zo verstandig zijn, geen grapjes uit te halen!

HOOFDSTUK V.

DE MEESTER

Raffles stapte uit. De vrouw volgde hem op de voet. Hij voelde haar browning ter hoogte van zijn horlogezakje.

Raffles glimlachte...

Hij wist nu wel bijna zeker, dat hij zich op het Wards Eiland bevond. Zoals gezegd, staan er maar zeer weinig huizen. De meeste daarvan zijn zomer-verblijven, die 's winters onbewoond zijn.

Hij stapte bedaard met de vrouw mede, langs een grintweg, verlicht door elektrische lampen, opgehangen aan draden, die op geregelde afstanden dwars over het pad waren gespannen.

Na een minuut of vijf vroeg de vrouw, met haar lage, klankrijke stem:

— Waar denk je aan, Raffles? Zeker aan mijn kleine proppenschieter?

— Lieve hemel, neen, Madame! antwoordde Raffles met een kort lachje. Daar denk ik zelfs geen seconde aan!

— Stel je je nu niet wat aan? Ge-loof je niet, dat ik onmiddellijk zou schieten, als je een stap terzijde deed?

— O, daaraan twijfel ik niet, maar het kan mij niet schelen!

— Je denkt toch niet dat ik mis zou schieten?

— Geen sprake van! Ik heb van uw schutterskunst en van uw vaste hand gehoord!

— Zeg, geloof je bij geval, dat ik sentimenteel zou worden en je zou laten lopen? vroeg de vrouw, hem met haar gloeiende ogen onder haar ge-

fronsde wenkbrauwen aanziende.

— Neen! van sentimentaliteit verdenk ik u niet!

— En toch ben je volstrekt niet bang?

— Helemaal niet, ik draag een kogelvrij pantser!

De vrouw was zo verrast en overbluft, dat zij onmiddellijk stil stond. Haar stem klonk onzeker, toen zij vroeg:

— Is dat bluf?

— Het is de zuivere waarheid! Wilt u het soms proberen? U kunt gerust schieten!

— En, je loopt toch kalm met mij mee?

— Waarom niet? Ik zou dolgraag eens kennis maken met de Meester! Bovendien, niemand belet u, op mijn hoofd te mikken?

De vrouw scheen een kort ogenblik in beraad te staan, of zij de onderneming wel zou voortzetten.

Toen liet zij een kort lachje horen en begon weer haastig verder te lopen. Zij zei:

— Ik verzeker je, dat ik ook je hoofd niet zou missen! Maar intussen heb je me daar een lelijke schrik op het lijf gejaagd! Ik zou een figuur hebben geslagen, als ik zonder jou bij de Meester was aangekomen!

— Dat begreep ik en dat heb ik u willen besparen! zei Raffles en de vrouw hoorde de spot in zijn woorden

en bromde een vloek tussen de tanden.

Er werd verder niet meer gesproken en Raffles vroeg zich al verwonderd af, waarheen die zonderlinge tocht zou voeren, toen de vrouw tenslotte stil stond aan het begin van een lage muur, die zich zeer ver scheen uit te strekken, langs de weg en waarschijnlijk een tuin omgaf. Zij sloegen een zijpad in en na ongeveer veertig passen stond de vrouw stil, luisterde aandachtig, keek spiedend om zich heen, haalde een kleine sleutel te voorschijn en ontsloot daarmee het slot van een lage, gewelfde deur, die toegang bleek te geven tot wat zich overdag waarschijnlijk zou voordoen als een moestuin.

Wat verder stond een serre en tot verwondering van Raffles liet de vrouw hem daarbinnen gaan. Het gebouw was geheel van glas, maar de exotische planten, palmen en struiken rezen zo hoog op en stonden zo dicht bij elkaar, dat het zelfs bij dag moeilijk moest zijn geweest, om van buiten af te zien, wat daar binnen voorviel. Zodra zij binnen waren beval de vrouw kortaf:

— Ga daar in die hoek staan, en draai je niet om, voor ik het zeg, of wij worden kwade vrienden! Voor ik het vergeet, weet je waar je hier bent?

— In een serre, als mijn reukorgaan en mijn gezicht mij niet bedriegen!

— Dat bedoel ik niet! Ik bedoel de plek!

— Op Wards Eiland! antwoordde Raffles grif.

De vrouw beet zich op de lippen en zei toen nors:

— Draai je om!

Raffles gehoorzaamde. Hij hoorde het klikken van metaal, een schuivend

geluid, toen was het alsof er ergens in de verte een belletje klonk en Zwarte Tilly zei:

— Je kunt je weer omdraaien! Je hebt braaf met je rug naar mij toegegaan! Heb je iets gezien?

— Niets anders dan dat u aan een soort handgreep getrokken hebt, in die groengeschilderde kuip daarginds, met die prachtige agave erin! De zaak is dat ik mijn zakspiegeltje ter hand had genomen!

De vrouw zag er een ogenblik zo dreigend uit, dat Raffles ieder ogenblik verwachtte, dat zij zou schieten, maar toen veranderde de uitdrukking van haar gelaat plotseling weer, zij begon zachtjes te lachen en fluisterde hartstochtelijk:

— Eigenlijk zou ik je kunnen zoenen voor je onbeschaamdheid, schoonheid! Zo iemand heb ik nog nooit gezien! En daar komt hij rond voor uit, zeker zonder te weten, wat de gevolgen kunnen zijn! Nu, aan jou zullen wij een goede hebben, als je eenmaal met ons mee doet!

Raffles haalde alleen maar de schouders op. Hij stond dicht bij een vierkant gat in de grond. Een luik was zo even terzijde geschoven en hij zag het begin van een stenen trap.

Dat alles was zichtbaar bij het tamelijk zwakke licht van een zaklantaarn, die de vrouw aanstonds na het binnentreden had aangeknipt, met haar vrije linkerhand, terwijl de rechter nog altijd de browning omvat hield.

— Loop nu voor me uit, de trap af en bedenk, dat ik je eigen browning nog altijd op je hoofd gericht houd!

— O, dan is er geen gevaar bij, die is ongeladen! zei Raffles rustig. Het is

overigens helemaal geen browning! Het is maar namaak! Het ding is van lood en een sterk man kan het opvouwen!

Het was nu werkelijk een ogenblik, alsof Zwarte Tilly zou stikken van woede.

Dat was nu ten derde male, dat die onbeschaamde avonturier haar heel rustig voor gek liet staan!

Zij bekeek het wapen wat aandachtiger bij het licht van haar lamp en zag dat Raffles gelijk had. De browning zag er precies uit, naar het uiterlijk, alsof hij echt was, maar bij aandachtige beschouwing zag men toch wel, dat hij niet van staal was vervaardigd. Het ding kon niet eens geopend worden!

Zij wierp het woedend weg en keek Raffles met haar zwarte ogen een ogenblik met volkomen hulpeloosheid aan.

En Raffles stak glimlachend de hand in zijn achterzak, nam er een kleine revolver uit en stak haar die toe met de woorden :

— Neem deze maar! Daar zitten werkelijk zes kogels op en u kunt er mee schieten! Voor geen geld ter wereld zou ik willen, dat de Meester u in mijn bijzijn een standje zou maken wegens gebrek aan oplettendheid!

— Maar voor de duivel, viel de vrouw uit, waarom heb je dat ding niet gebruikt? Waarom ben je zover meegegaan?

— Ten eerste omdat de brownings van uw vrienden een beetje al te echt waren en ten tweede, nu, dat weet u al! Ik wil dolgraag kennis maken met professor Shirley!

Wéér scheen de vrouw te aarzelen en toen had er plotseling een volkomen ommekeer in haar plaats en zij zei met een zachte, bevende stem, ge-

heel anders dan haar gewone toon en terwijl zij zich dicht tegen Raffles aandrukte :

— Als je wilt, kun je weggaan, tenminste wanneer je later eens heel gauw bij me terugkomt. Ik neem de verantwoordelijkheid op me! Zulk een man heb ik nog nooit gezien! Je bent het waard, om te blijven leven! Je weet nog niet, welke gevaren je hier bedreigen.

— Neen! zei Raffles bedaard. Ik heb die lange tocht niet ondernomen, om nu onverrichterzake weer terug te keren! Wees zo goed en breng mij bij professor Shirley, als gij niet wilt dat ik hem zelf ga opzoeken!

— Geloof je, dat je hem zou vinden?

— Ik vind alles en iedereen, als ik mij dat maar vast heb voorgenomen!

— Nu, dan zul je het zelf gewild hebben! Het zij dan zo. Ga de trap af!

Zonder zich een ogenblik te bedenken, daalde Raffles de trap af en de vrouw volgde hem, geslingerd tussen allerlei gevoelens, waarbij bewondering wel de boventoon voerde. Daar liep een man, die haar eenvoudig terzijde had kunnen duwen, als een lastig keffertje na haar op handige wijze te hebben ontwapend en die toch niet aarzelde, het gevaar op te zoeken.

Raffles liep kalm verder, bij het licht van haar zaklantaarn, daalde 20 treden af, stond beneden even stil, vragend naar haar opziende en zij wees zwijgend in de richting van een gang, die zich nu voor hen uitstreckte en die een weinig daalde, enige centimeters per meter. Het was duidelijk, dat zij zich reeds tamelijk diep onder de grond moesten bevinden, toen de gang ten einde was.

Aan het einde van de gang bevond zich een sterke deur en daarnaast was het uiteinde van een spreekbuis. De vrouw bracht er de mond voor en zei een paar voor Raffles onbegrijpelijke woorden.

Toen wendde zij zich naar hem om en zei met een glimlach:

— Het metaal van deze deur staat onder stroom! Het zou u de dood hebben kunnen kosten, als gij het aangeraakt had!

— Ik raak nooit deuren aan in huizen als deze! antwoordde Raffles bedaard.

— En hoe dringt gij er dan binnen, als ik vragen mag?

— Door een venster! antwoordde Raffles lakoniek. Gij schijnt tot de intieme vrienden van professor Shirley te behoren?

— Ja, inderdaad! Hij vertrouwt mij en hij weet, dat hij dat kan! antwoordde Zwarte Tilly fier. En nu zeg ik u voor de laatste maal, keer terug, als u tenminste niet bij ons wilt komen! Want het zal zelfs u onmogelijk zijn, hier levend vandaan te komen, als gij zijn toorn opwekt! Bedenk het wel, het is voor de laatste maal! Als wij eenmaal deze deur voorbij zijn, kan ik u niet meer bijstaan.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik weet uw goede woorden te waarden, madame Tilly, maar zij zullen mij niet van mijn voornemen afbrengen! Ik heb meermalen dingen beleefd als deze en ik ben op veel voorbereid!

De vrouw wilde weer wat zeggen, maar er klonk een waarschuwend geluid uit de spreekbuis, de vrouw luisterde, zei iets terug en toen stak zij een

sleutel in het slot van de deur, die zich langzaam opende.

Raffles trad een soort van vestibule binnen, waarvan de ruwe wanden verborgen waren achter fraaie tapijten en waar enkele schone meubelen stonden. Een prachtige, koperen, elektrische kroon zorgde voor het noodzakelijk licht. Op de bodem lag een dik kleed. Rechts voerde een trap van prachtig bewerkt eikenhout naar boven.

Raffles keek zoekend even rond, stak de hand in de zak en knipte, vóór de vrouw nog iets had kunnen zeggen, met een snel gebaar de elektrische draden door, die de stroom naar de deur voerden en haar zo tot een dodelijk afweerwapen konden maken.

De vrouw slaakte een gedempte kreet van schrik en vroeg:

— Wat doet gij?

— Mijn aftocht dekken! antwoordde Raffles bedaard.

— Maar hij zal woedend zijn! Hij zal mij de schuld geven! klaagde de vrouw.

— Wees gerust, ik zal alle schuld wel op mij nemen! Maar ik geloof, dat men ons daar al een kleine deputatie tegemoet zendt!

Inderdaad was het slechts één man, die de trap afkwam, halverwege bleef staan, strak naar Raffles keek en toen met een korte beweging hem wenkte om hem te volgen.

De vrouw wilde ook de trap beklimmen, maar de man, zeer donker, mager, en onberispelijk gekleed, zei tamelijk grof:

— Blijf waar je bent, Tilly! Jij bent hier niet bij nodig! De Meester wil hem alleen spreken. Jullie hebben hem toch ontwapend?

De vrouw stotterde :

— Dat is te zeggen...

Ongelooflijk vlug had de man op de trap zijn schietwapen in de hand en kwam nu heel wat haastiger naar beneden, terwijl hij dreigend beval :

— Steek je handen op!

Glimlachend hief Raffles zijn handen op.

De man vóór hem doorzocht met grote snelheid zijn zakken en vond spoedig een browning.

— Ik moet zeggen, dat werk is aan goede handen toevertrouwd! Je laat hem zijn proppenschieter? Wie zijn de ezels, die hem dat zo mooi geflikt hebben?

— Deze dame is volkomen zonder schuld! zei Raffles met zijn diepe stem. Zij kon volstrekt niet weten, dat ik nog gewapend was.

— Dat is wel waar! riep de vrouw. Hij heeft het mij nog geen tien minuten geleden gezegd! Ik stond voor gek!

— En toch is hij met je meegegaan? vroeg de man wantrouwend, zijn kleine onaangenaam schitterende, zwarte ogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd.

— Nieuwsgierigheid, mijn waarde heer, zei Raffles vergoelijkend. Ik heb er altijd naar verlangd, persoonlijk kennis te maken met mijnheer Shirley!

— Nu, dat zal aanstonds gebeuren! hernam de man langzaam. Het is vóór jou te hopen, dat je nieuwsgierigheid je geen parten speelt! De meester houdt niet van nieuwsgierige mensen! En volg mij nu. Jij wacht in de rode kamer, Tilly, tot dat je geroepen wordt. Ik zou niet in jouw huid willen steken!

Hij dwong Raffles, voor hem de trap te beklimmen en zij bereikten nu een

portaal, dat volgens zijn berekening een meter of zeven onder de begane grond moest liggen.

Er kwamen een drietal deuren op uit en voor een daarvan stond de geleider van Raffles stil, draaide de kruk om en beval kortaf :

— Daar is de Meester! Je moogt hem niet dichter naderen dan tot op tien meter, denk erom! De plek is hier ongezond voor mensen, die zich niet aan de voorschriften houden!

— Die indruk heb ik ook gekregen! zei Raffles met een glimlach en toen ging de deur weer heel zacht achter hem dicht, met een zonderling, zuigend geluid en hij stond in een zeer groot vertrek, waaraan onmiddellijk te zien viel, ondanks het fraaie uiterlijk, dat het vroeger een zeer grote kelderruimte moest zijn geweest.

Het vertrek was helder verlicht en vervuld van een eigenaardig, maanachtig schijnsel en zichtbare lichtbronnen waren er niet. Hier was zeker gebruik gemaakt van de nieuwste vinding, die van de indirecte verlichting.

Voor zover Raffles kon nagaan, was er slechts een enkele deur en dat was die, waardoor hij was binnengetroden.

Ongeveer in het midden van de lengte liep, dwars door het hele vertrek, een soort van balustrade van eikenhout, ongeveer een meter breed. Die stond daar zeker om te beletten, dat men de man al te dicht naderde, die daar heel aan het andere einde onbewegelijk gezeten was achter een zeer zware en grote schrijftafel met gebeeldhouwde poten, die echter voor een groot deel aan het gezicht onttrokken werden, want de tafel was bedekt met een fluwelen kleed.

Groot kon hij niet zijn, maar wel breed geschouderd. Het gezicht was buitengewoon bleek, de kaken waren breed en de ogen gingen bijna geheel schuil onder zeldzaam zwarte, ruige, gitzwarte wenkbrauwen. Deze, en het feit, dat de man volkomen kaal was, benevens het lage voorhoofd gaven aan zijn gezicht een buitengewoon, afstotende, aapachtige en wrede uitdrukking.

Op het eerste zicht leken de trekken slap, maar die indruk veranderde als men naderbij kwam. De groeven in het gezicht, naast de neus en de mondhoeken waren als met de beitel van de beeldhouwer uitgestoken in steen.

De oren waren zeer groot en stonden een weinig van het hoofd af, de lippen waren dik en sensueel, de tanden groot en geel.

Raffles moest bij zich zelf erkennen, dat het gezicht getuigde van zeldzame wilskracht, maar ook van duivelse wreedheid en dat het een lelijk gezicht was.

De stem had een wat slepende klank, toen de man dadelijk begon te praten en zei:

— Nader tot de balustrade! Blijf daar staan! Ik ben professor Shirley! Jij bent Raffles?

— Die ben ik! antwoordde Raffles kalm.

— Steek je handen op! Ik wil je bekijken!

— Men heeft mij mijn wapen afgenomen, waarde gastheer! zei Raffles met een glimlach!

— Dat kan mij niet schelen! Steek je handen op, zeg ik. Ik heb er mijn reden voor!

Raffles hield zijn handen weer op.

Professor Shirley stond langzaam van achter de schrijftafel op en kwam langzaam naar de balustrade. Raffles bemerkte dadelijk dat zijn benen zeer kort waren in vergelijking met het zware bovenlijf.

In de rechtervuist hield Shirley een revolver van zeer groot kaliber, zoals men ze weinig meer ziet, een echte cowboy-revolver, juist geschikt voor die geweldige knuisten.

Van onder zijn borstelige wenkbrauwen keek hij Raffles scherp aan, scheen zich zijn trekken diep in het geheugen te willen prenten en vroeg toen eensklaps:

— Wat denk je van mij, Raffles?

— Wat zou ik van u denken? Niet bijzonder veel goeds! Naar het schijnt zijt gij de regelende macht achter een menigte misdaden, die in de laatste jaren in deze stad gepleegd zijn.

De Meester grinnikte eens, streek met zijn verschrikkelijke, witte hand over zijn gladgeschoren, brede wang en het leek, alsof hij knipoogde, toen hij zei:

— Men kon wel eens gelijk hebben! Knap werk, voor een enkel mens, niet waar? Maar laat ik je verzekeren, Raffles, dat ik op mijn wenken wordt bediend! En ik heb hier nog een kleine vriend, die mij nooit in de steek laat! En nu zullen wij eens praten! Ik heb van je heldendaden gehoord. Je bent met geweld hierheen gevoerd, nu...

— Niet met geweld, professor! zei Raffles rustig. Pas vijf minuten geleden gaf ik mijn revolver af, aan uw — hm — uw butler!

HOOFDSTUK VI.

HET BLAUWZUURGAS

Onmiddellijk sloten zich Shirley's witte, dikke vingers om de kolf van zijn wapen.

Zijn ogen begonnen fel te schitteren en hij vroeg schor :

— Wat betekent dat? Hadden de vervloekte honden je niet ontwapend?

— Zij dachten het maar! Ik had nog een reservepistooltje!

— Wie heeft je hier gebracht? Tilly deed het toch, zoals ik beval?

— Madame Tilly was wel zo vriendelijk, mij als gids te dienen! antwoordde Raffles beminlijk. Maar die was ongewapend! Dat wil zeggen, zij overheerste mij met mijn eigen browning en dat was maar kinderspeelgoed van lood! Wees echter niet boos op haar, het was werkelijk buiten haar schuld. Zij kon er niets aan doen.

Shirley speelde zenuwachtig met het grote wapen, plotseling draaide hij zich om en liep terug totdat hij weer achter de grote schrijftafel zat.

Hij staaarde Raffles aan van onder zijn half neergelaten oogleden, met een uitdrukking, die een mengeling was van woede, verbazing en bewondering, trommelde met zijn vingers op het tafelblad en begon toen :

— Dat wil dus zeggen, dat je mij uit vrije wil hebt opgezocht en heel gemakkelijk had kunnen weglopen, als je gewild had?

— Heel gemakkelijk! Maar ik wilde Madame Tilly niet in ongelegenheid

brengen en zoals gij zegt, ik wilde bijzonder graag kennis met u maken!

— Maar, de jongens hadden je toch door je corpus kunnen schieten?

— Neen! Ik deelde het al aan mijn nieuwe vriendin mede, die het hier zeker al heeft rondverteld, zelfs de beste kogels zouden op mijn pantser zijn afgestuit! Ik draag het wel eens meer, bij kleine ondernemingen als deze!

Het witte, brede gezicht kreeg een schrikwekkende uitdrukking en het bleef een tijdlang stil.

Toen zei Shirley droogjes :

— Mooi zo. Dan ben ik tenminste gewaarschuwd. Maar ik wil bij jou niet achterblijven, John Raffles. En daarom zeg ik je, dat ik op vijftig passen afstand een aas uit een kaart wegschiet! Je gezicht zal wel niet gepantserd zijn, is het niet?

— Mijn hoofd is helaas niet kogelvrij!

— Ik merk, dat we het eens zijn! En nu terzake. Of je vrijwillig bent gekomen, of onder dwang, het doet er ook niet toe. Ik houd niet van veel woorden. Ze hebben mij dadelijk je prachtige truc verteld met die ezel van een Marsh! Ik kan je wel zeggen, dat ik niet dikwijls lach, maar bij dat verhaal heb ik moeten schateren! Het was kostelijk. Overigens weet ik, dat je een geniale kerel bent. Om kort te gaan dus, wil je je bij ons aansluiten? Ik maak je onmiddellijk tot kapitein, ja tot mijn adjudant, want een man als jij bent,

kan alle rangen overslaan! Je neemt toch aan?

Raffles keek voor een kort ogenblik de Meester met een koele, verbaasde blik aan, waarin toch ook bewondering was voor de geestkracht van de man, voor wie honderden in deze grote stad sidderden.

Toen er niet dadelijk antwoord kwam, herhaalde Shirley, de wenkbrauwen fronsend:

— Je kunt nu je armen wel laten zakken. Als je maar weet dat ik je onder schot heb! Hoe denk je er over?

Toen begon Raffles:

— Professor Shirley, het is mogelijk, dat gij van mij gehoord hebt, maar dan hebt u nog geen volledige kennis omtrent mij, anders zoudt gij de vraag niet eens gesteld hebben! Ik heb nooit een meerdere erkend en ik zal het ook nooit doen. Ik werk, voor eigen rekening. Ook met geheel andere doeleinden.

— Praatjes voor de vaak! viel Shirley hem ruw in de rede. Doekjes voor het bloeden! Ik houd niet van die romantische apekool en daarenboven geloof ik er niet aan!

— Dat is jammer! hernam Raffles koeltjes. Als gij er wel aan geloofdet, zoudt gij mijn weigering om mee te doen beter kunnen begrijpen! Ik ben niet uw vriend, professor Shirley, ik ben uw onverzoenlijke vijand!

Het bleef een kort ogenblik volkomen stil. De grote, blinkende revolver leek onzichtbaar te zijn geworden. Dat kwam, omdat het wapen juist in de richting wees van Raffles voorhoofd. Shirley had blijkbaar de grootste moeite, zich te beheersen.

— Je zult wel wijzer zijn! Je weet

niet welk een macht er tegenover je staat, Raffles.

— Toch well! Ik weet het zeer goed! Het is niet de eerste keer, dat ik strijd met mensen zoals gij er een zijt. Ik heb tegenstanders te Londen gehad, die misschien zelfs nog wel van u in wrede sluwheid wonnen, professor Shirley! En waartoe heeft het hun gebracht? Tot het valluik onder de galg!

— Ik heb er van gehoord, bevestigde de man achter de tafel langzaam. En ik wil het niet verbloemen, ik heb je om die strijd, zeer bewonderd, Raffles! Maar dit is heel iets anders! Jij kent nu mijn gezicht, maar ik ken ook het jouwe!

— Neen! Want gij vertoont mij uw eigen gelaat en ik ben hier gekomen onder een vermomming.

Een ogenblik was het, alsof de man achter de tafel van woede zou stikken; de revolver trilde in zijn hand. Hij beheerste zich echter uit alle macht, keek Raffles met flikkerende ogen aan en hernam:

— Pas op, Raffles, ga niet te ver! Je tart mij hier, in mijn eigen hol.

— Gij schijnt volkomen vergeten te zijn, dat ik de rol van Spyke speel, op dit ogenblik. Kent gij die dan niet?

— Ben je van plan, Raffles, je genie, dat ik volkomen erken, in mijn dienst te stellen?

— Neen! Ik ben integendeel van plan, je zoveel mogelijk te benadelen, jou afschuwelijk monster! Ik ben van plan, je te bestrijden, waar ik maar kan en tenslotte ben ik van plan, eens te gaan kijken, of er in dit prachtig roofohol van je, niets van waarde is te halen!

Nu was het de Meester onmogelijk, zich langer te beheersen. Hij brulde als

een wild dier, hief de revolver bliksemsnel op en schoot. Op hetzelfde ogenblik echter sprong Raffles vlugger dan de gedachte terzijde, en de kogel vloog met een snerpend, gierend gefluit, vlak langs zijn oor. Hij greep naar een stoel en slingerde die uit alle macht in de richting van de schrijftafel. Hij dacht dat de Meester nog eens zou schieten, maar hij vergiste zich. Plotseling verdween de man uit het oog, alsof een reusachtige hand hem van onderen beet greep en weg trok.

Raffles wipte over de ballustrade en snelde naar de lessenaar. Van Shirley, noch van zijn stoel, was iets te bespeuren!

Nu klonk een schuivend geluid achter de rug van Raffles. Hij wendde zich om. Voor de deur, die hem had doorgelaten, zakte snel, onweerstaanbaar, een zwaar, stalen scherm neer, dat in een reet in de vloer eindelijk tot stilstand kwam en de deur volkomen afsloot.

Een ogenblik stond Raffles doodstil rond te zien en te luisteren. Niets liet zich echter horen. Het licht bleef branden.

Raffles wist, dat er aan dit vertrek maar twee uitgangen waren: de deur, waardoor hij was binnengetreten, en die zoeven was afgesloten en het wonderlijke gat, waardoor professor Shirley zoeven bliksemsnel was verdwenen. Vensters had het vertrek niet en de muren waren zo dik als van een oude vesting.

Raffles liep langzaam weer tot in het midden van de kamer, om zich heen ziende en toen zeer vlug weer tot achter het schrijfbureau, waar hij de vloer nauwkeurig begon te onderzoeken. De naad van het grote luik vond hij al

heel spoedig en een ogenblik daarna ook de knop aan het schrijfbureau, waarop Shirley zeker gedrukt had, om de lift in beweging te brengen. Raffles deed hetzelfde, vruchteloos. De chef had zeker, zodra hij beneden was aangekomen, het mechaniek buiten werking gesteld, dat het luik naar beneden deed zakken.

Raffles kruiste de armen. Het was hem, als drong er een eigenaardig, sissend gerucht tot hem door, dat er zoeven niet geweest was. Het klonk alsof een paar woedende slangen hun angstwekkend, dreigend sissen lieten horen.

Raffles keek rond, hief toen de blik omhoog en zag eindelijk, dicht bij het gewelf, een paar ronde openingen in de muur, dicht naast elkander. Raffles had teveel ervaring, om niet aanstonds te begrijpen, wat het te betekenen had. Er werd met kracht een of ander dodelijk gas in het vertrek gedreven! Het zou zeker lang duren, alvorens het de grote zaal had gevuld, misschien wel een vol uur, maar het einde moest onvermijdelijk de dood zijn.

Raffles ging kalm op een stoel zitten en wachtte. Na tien minuten drong er een zoetige lucht heel even in zijn neus en hij strekte zich op de grond uit, terwijl hij voor zich heen mompelde:

— Blauwzuurgas! Nog tien minuten en het heeft de bodem bereikt. Dan nog tien minuten van een vreselijke worsteling en de dood zal John Raffles overwonnen hebben en met hem een der laatste strijders tegen onrecht, onderdrukking en walgelijke armoede! Het zij zo, ik ben bereid!

Er verliepen nog vijf minuten. Toen drong de weeë lucht, die de komst van het dodelijke gas aankondigde, op

nieuw in de neusgaten van Raffles. Hij kroop zo vlug hij kon, zo ver mogelijk weg van de opening, om nog enkele minuten te winnen.

Zijn hoofd werd zwaar en dof en hij sloot even de ogen, toen hij voelde, dat het gas in zijn longen, in zijn bloed ging doordringen en hem op afschuwelijke zou vermoorden.

Maar eensklaps was het, alsof hij door een reuzenhand van de grond werd gelicht en een eind verder werd neergeworpen! Een doffe losbarsting deed de vloer dreunen en de zware muren trillen.

De stalen deur scheurde uiteen, alsof zij van vloeipapier was, een dunne, gele rook kwam naar binnen kronkelen, tegelijk met Charles Brand, de

trouwe vriend van Raffles, die echter onmiddellijk weer terugdeinsde, zich snel een gasmasker voorbond en toen weer terugkwam, Raffles onder de armen greep en hem door de opening naar buiten trok, nu met de hulp van Henderson, Raffles reusachtige chauffeur.

Raffles kwam heel spoedig weer bij in de frisse lucht van de gang en vroeg, Brand bij de hand vattend:

— Deed je het met een van onze geluidloze bommen?

— Ja, Edward! Ben je gewond?

— Ik heb geen schram! Heb je er nog meer? Bommen bedoel ik?

— Nog een!

— Prachtig! Die is goed voor de brandkast!

HOOFDSTUK VII.

DE JACHT OVER HET WATER

Nu pas viel het oog van Raffles op de vrouw, die zwigend en zeer bleek terzijde stond. Brand zei zacht

— Het is Zwarte Tilly. Zij heeft ons de weg hierheen gewezen, nadat wij daarbuiten bij de aanlegplaats een paar kerels hebben moeten neerslaan, die daar de wacht schenen te houden. We kwamen gelukkig juist bijtijds, om je in de serre te zien verdwijnen met haar, we vonden ook het luik, na lang zoeken, maar van daar raakten we het spoor bijster.

— Vonden jullie niemand in de vestibule?

— Deze vrouw! En je mag haar wel dankbaar zijn, want we hadden de deur zeker nooit gevonden zonder haar!

Raffles trad op de vrouw toe, vatte langzaam haar handen en zei:

— Die daad zal heel wat van je vroegere misdaden uitwisschen, Tilly. Ik dank je. Ik zal het niet vergeten, wat je gedaan hebt.

— Praat daar niet over! zei de vrouw. Wil je me nu meenemen?

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles eenvoudig. Maar ik heb hier eerst nog wat te doen. Heeft Shirley hier een brandkast?

— Ja, maar die wijs ik je niet! Je leven wil ik redden, maar ik wil de chef niet helpen bestelen!

— Niemand zal er je toe dwingen, Tilly! Zijn er hier veel mensen?

— Er waren er maar drie, behalve Stone en Oppenheimer, die bij de boot waren achtergebleven...

— We moeten voor haar zorgen, Edward, zei Brand haastig. Haar leven is hier nu geen oortje meer waard!

— Wees gerust, Charles, zij zal niets te vrezen hebben en ik zal wel zorgen, dat zij zelfs New York heelhuids zal verlaten. En nu eerst onze kleine onderneming! Ik denk, dat ik mijnheer Shirley het diepst tref in zijn brandkast! Henderson, heb je een revolver?

— Hier is de mijne, Mylord! Als het nodig is, kan ik het wel met mijn vuisten afl!

Raffles stak het wapen in zijn zak en toen liepen de drie mannen haastig de gang uit, kwamen op het portaal en daar opende Raffles zonder enige moeite de deur van een kamer, die pikdonker was en waar Brand reeds de hand naar de schakelaar wilde uitsteken, toen Raffles hem weerhield met de fluisterende opmerking:

— Wacht nog wat! Men moet in dit huis zeer voorzichtig zijn!

Hij knipte zijn zaklantaarn aan, maar hield ze op armslengte van zich af.

Op het zelfde oogenblik kraakten er twee schoten en de stukgeschoten lamp viel Raffles uit de hand.

— Je ziet, dat ik gelijk had! zei hij kalm. Als ik dit ding ter hoogte van

mijn hoofd had gehouden, zou het met mij gedaan zijn!

Brand gaf geen antwoord, maar schoot reeds terug in de richting van iets, dat hij meende te hebben zien bewegen in het kortstondig ogenblik, dat de zaklamp haar licht verspreidde. Er klonk een gesmoorde schreeuw, dadelijk gevolgd door de val van een lichaam.

De drie mannen drongen vooruit, klaar tot schieten. Op de vloer dicht bij een tweede deur lag het lichaam van een man in rok. Het was een gemeen, breed gezicht, waarvan de ogen naar de zoldering staarden. Uit een klein, zwart gat, midden in het voorhoofd druppelde traag enig bloed.

Henderson schoof de doden bandiet met zijn voet terzijde en opende de deur. Ook dit onderaards vertrek was geheel donker. Maar hier was niemand. Het was een zeer fraaie kamer, voorzien van prachtige meubelen en blijkbaar de werkkamer van de Meester, die hier misschien zijn vernuftige, boosaardige plannen uitdacht!

In een der hoeken stond een kleine brandkast. En Raffles ging er dadelijk op af, maar onderzocht eerst met de grootste zorgvuldigheid de onmiddellijke omgeving af, teneinde er zich van te overtuigen, dat het metaal van de kast niet electrisch geladen was.

Toen wendde hij zich om en zei tot Brand, die bij de deur was blijven staan, met zijn revolver tot schieten gereed.

— Waar is de bom?

Raffles nam het voorwerp aan, plaatste zich op zes meters van de kast, wierp de bom tegen de deur en sprong tegelijkertijd op zijde.

De voorzorgsmaatregel was overbodig, want het was een eigenschap van deze nieuwerwetse en buitengewoon

krachtige handgranaten, dat zij niet alleen zonder veel leven te maken werkten, maar ook gen scherven veroorzaakten. De bom zelf verging tot een soort van poeder en de deur scheurde uiteen, alsof één ontzagelijke vuist haar beetgreep en uiteenrukte.

Het was een zeer wonderlijk gezicht hoe die deur langzaam een steeds wijder gapende spleet vertoonde, totdat alles tot rust kwam en toen stak Raffles, na zijn arm beschermd te hebben met een « mouw » van zeer dik leder, die Brand hem toereikte, dit lichaamsdeel door de opening en toen hij de hand terug trok, wat hij tamelijk snel moest doen, want de ontwikkelde hitte was vreselijk, hield hij enige pakken bankbiljetten tussen de vingers.

Hij herhaalde deze beweging snel nog enige malen en zei toen :

— Wij moeten nu zorgen voor de vrouw. Waar ligt de boot waarmee jullie mij zijn gevolgd?

— Op nog geen honderd passen van het steigertje.

De drie mannen verlieten de kamer langs dezelfde weg. Voorzichtig gingen zij de trap af. Zo kwamen zij in de vestibule. Nog altijd vertoonde zich geen sterveling. Zouden allen dan de vlucht reeds hebben genomen? Waar bevond zich de Meester ergens?

Zij bereikten de voet van de stenen trap, beklommen die, en kwamen in de serre, nog altijd op hun hoede en gereed om onmiddellijk te schieten als het nodig was. Er liet zich een zwak geritsel horen en Zwarte Tilly trad in het schijnsel van Henderson's lamp. Zij was zeer bleek en zei haastig :

— Draai uit die lamp! Zij zijn hier nog geen tien minuten geleden langs gekomen!

— Wie? vroeg Raffles.

— De Meester en de twee jongens, die binnen bij hem waren. Hij schijnt daar beneden gevallen te zijn en zijn been gebroken te hebben. Zij moesten hem de stenen trap opdragen, want de lift schijnt door het schokken van de grond buiten werking te zijn gesteld. Het was afschuwelijk. Nooit heb ik hem zo lasterlijk horen vloeken. Hij sloeg met zijn stok op hun ruggen, terwijl zij hem naar boven droegen, omdat het niet vlug genoeg naar zijn zinging! En ik stond doodsangsten uit, want als ze mij gezien hadden, zouden ze mij dadelijk hebben neergeschoten.

— Waar kunnen zij nu heen zijn?

— Zij zullen bij de hoofsteiger wachten, tot jullie van wal steken. En je dan volgen, denk ik. Binnen tien minuten zullen andere jongens er wel zijn met hun boot!

— Dan zullen wij maar snel onze boot opzoeken, zei Brand.

Raffles opende de serredeur en nu gingen zij in de halve duisternis voorzichtig naar het deurtje in de muur, kwamen aan het begin van het smalle grindpad. Allen liepen in gebukte houding snel over het grasveld, toen achter een bosje struikgewas om en bereikten zo de oever, die hier laag was en met grind bestrooid. Zij vonden de vrij kleine motorboot terug en een enkele duw van Henderson was voldoende, het scheepje weer in het water te krijgen, nadat men Zwarte Tilly eerst had laten instappen.

Brand nam weer aan het kleine stuurrad plaats en Henderson bracht de krachtige motor op gang.

De boot stooft achteruit, Brand liet de keerkoppeling werken, de schroef sloeg het water tot schuim, de boot zwenkte,

richtte de voorstevens naar het Zuiden en voer zo snel mogelijk over het hier zeer brede Hell-Gate.

Niemand sprak een woord. Raffles die de blik strak vooruit gevestigd hield, gaf slechts op korte toon zijn instructies.

De boot kon omstreeks tien minuten onderweg zijn, toen de vrouw plotseling een onderdrukte kreet slaakte en met een angstige ruk het hoofd omwendde. Achter hen, ver weg nog, klonk in de duisternis het luide grommen van een zeer krachtige, snelle motor.

— Daar komen zij aan! zei Zwarte Tilly op heese toon. Hun boot loopt zeker driemaal zo hard als deze notendop! Binnen vijf minuten hebben ze ons ingehaald! En dan zijn we verloren! Kun je niet meer aanhouden op de wal van Long Island City?

— Maar daar moeten wij niet zijn!

— Dat hindert niet, als wij maar aan land komen! Vóór dat het te laat is!

Er lag zoveel angst op het gezicht van Zwarte Tilly, dat Raffles dadelijk aan Henderson opdroeg, het roer om te gooien. De boot liep nu recht toe op de linkeroever van het zeer brede water.

Het geraas van de motor klonk hoe langer hoe harder en eensklaps werd de kleine, open boot gevangen in de melkwitte straal van een grote, grijs geschilderde boot, die in zeer snelle vaart kwam naderen en haar schel zoeklicht over het water deed zwiepen.

Er klonk een woeste kreet van zegepraal over het donkere water. En op hetzelfde ogenblik klonken er een paar gewerschoten. Een kogel trof het boord en versplinterde het.

— Alleman bukken, en laat haar le-

pen wat zij kan, James! schreeuwde Raffles.

Allen legden zich neder op de bodem van het scheepje, maar Zwarte Tilly was daarbij te laat. Opnieuw kraakten er schoten, zij slaakte een gil en greep haar bovenarm, met een vertrokken gezicht.

Raffles trok haar bijna ruw omlaag, gebod haar, haar mantel uit te trekken, scheurde de japon stuk en verbond de gewonde arm zo goed als het ging, met hetgeen hij onder het bereik van zijn hand vond.

Nog enkele minuten verliepen en reeds tekenden zich duidelijk de huizen af op de kade van Long Island City, toen de vrouw Raffles naar zich toe trok en met zwakke stem zei:

— Maak om godswil voort! Zij zullen aanstonds hun torpedo's gaan gebruiken! Zij hebben een kleine torpedolanceerinrichting aan boord! Die gebruiken ze tegen de douane! We zijn verloren, als ze schieten!

En daar kwam de eerste torpedo al sissend aan. Door een behendige beweging van het stuur wist Brand het kleine, stalen monster rakelings te ontgaan.

Nog een paar honderd meters en zij zouden gered zijn! Twintig seconden stilte en toen weer de dreigende plof in het water en de tweede torpedo stevende recht op het scheepje aan!

— Spring over boord! schreeuwde

Raffles. Bij elkander blijven, als het kan!

Zonder te aarzelen wierp Raffles de gillende vrouw over boord, sprong haar na, wentelde haar op de rug, vatte haar onder de oksels en begon met krachtige slagen naar de oever te zwemmen.

Zes seconden later ongeveer, trof de kleine, stalen torpedo de motorboot juist midscheeps. Met een oorverdovende, krakende slag sprong het vaartuig uiteen en het mocht een wonder heten, dat de zwemmers niet door de rondvliegende stukken hout en metaal getroffen werden.

Tot hun groot geluk had het zoeklicht hen voor een ogenblik verloren en juist toen stak er van een steiger verderop een grote politiebboot af, die het schieten en de slag gehoord had, onmiddellijk haar eigen zoeklicht in werking stelde en de jacht begon.

Ongeveer tien minuten later droeg Raffles de bewusteloze Tilly veilig op een donkere plek de kade op.

De volgende dag brachten de bladen het bericht van een korte strijd tussen een politiebboot en een onbekend gebleven motorboot, die op raadselachtige wijze verdween. Dat was alles.

Acht dagen later echter verliet Zwarte Tilly met stille trom en, geholpen door Raffles, de stad New York, om er nooit meer terug te keren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Kit van Wong Li

